Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18152/2025
29.01.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Белић адвокат из ..., против тужене „Credit Agricol Banka Srbija“ а.д. Нови Сад, чији је пуномоћник Војин Јовановић адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 16389/2021 од 25.09.2025. године, на седници одржаној 29.01.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 16389/2021 од 25.09.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 16389/2021 од 25.09.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 16389/2021 од 25.09.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 7615/2020 од 05.10.2021. године којом је усвојен тужбени захтев (став први изреке), утврђено да је ништава одредба члана 3. уговора о дугорочном кредиту у делу који се односи на трошкове за обраду кредитног захтева (став други изреке) и обавезана тужена да исплати тужиоцу 7.321,50 динара због стицања без основа са законском затезном каматом од 15.07.2010. године (став трећи изреке) и накнади му трошкове парничног поступка од 32.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате (став четврти изреке). Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити на основу члана 404. став 1. Закона о парничном

поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП) против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд на основу члана 404. став 2. ЗПП, у вези с чланом 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предметна правноснажна пресуда донета у другом степену почива на уједначеном тумачењу и примени права који су изражени како у одлукама нижестепених судова, тако и у одлукама овог суда. У конкретном случају, усвојен је тужбени захтев, утврђена ништавост уговорне одредбе која се односи на обавезу тужиоца да накнади туженој трошкове за обраду кредитног захтева и тужена обавезана да врати тужиоцу износ који је од њега неосновано наплаћен по основу поништене уговорне одредбе, са образложењем да тужена, која иначе има право да уговара и захтева наплату накнада и трошкова у вези са одобравањем кредита, није доказала да је упознала тужиоца у предуговорној фази са врстом и висином свих накнада и трошкова који падају на њен терет понудом (образац: Основни подаци о кредиту) која би садржала све податке који се односе на конкретан уговор о кредиту прописаном тачком 5. Одлуке о начину и поступку спровођења општих услова пословања које банка примењује у односу с клијентима физичким лицима („Службени гласник РС“, број 74/09). Такво поступање тужене је супротно и одредбама Закона о заштити потрошача („Службени гласник РС“, бр. 79/05) важећег у време закључења предметног уговора и примењивог, на основу члана 43. тог закона, и на кориснике финансијских услуга, према коме је давалац услуге (у конкретном случају тужена банка) дужан да своју услугу понуди на начин којим потрашача јасно и недвосмислено обавештава о врсти и квалитету услуге према утврђеној спецификацији (члан 36. став 1) и о важећој цени производа и услуга (члан 17. став 1), што се чини јасним истицањем цене у понуди за закључење уговора (члан 17. став 2) које обавештење не може доводити у заблуду потрошача у погледу висине цене, односно стварати утисак да је цена нижа него што јесте (члан 18. став 1). Иако је уговор закључен на основу Уредбе о утврђивању програма мера за дугорочно кредитирање пољопривредне производње у 2010 и 2011. години („Службени гласник РС“, бр. 6/10 и 15/10), том уредбом није прописано да банка има право на накнаду трошкова обраде кредита (па стога није ни прописан одређен нити одредив износ тих трошкова) што би иначе представљало општу понуду у смислу члана 33. Закона о облигационим односима и ослобађало банку обавезе да у предуговорној фази информише корисника кредита о врсти и износу трошкова и накнада који падају на његов терет.

Указивање ревидента на одлуке других судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању не представља нужно различито поступање суда у истој правној ствари, јер правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. По оцени Врховног суда, у овом случају нема места одлучивању о изјављеној ревизији ни из других разлога предвиђених чланом 404. став 1. ЗПП - разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно новог тумачења права на којем је заснован означени правни став. Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена према члану 479. став 6. ЗПП, због чега је одлучено као у другом ставу изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић